

Olaszliszka Újpesten

2010 szeptember 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Megszúrtak egy gyereket. Egy tizenhét éves kamaszt. Valahol Újpest közepén, a meccs el?tt. A Fradi-Újpest el?tt. Ez a Fradi-Újpest, ez valami fétis.

S állítólag ehhez valahogyan muszáj viszonyulni. Ahogy Hofi Géza annak idején remekül kieresztette a felgyülemlett g?zt a Kádár-rendszer dögszagú kuktajából, úgy ereszti le a g?zt egy Fradi-Újpest... Mib?l is? Ez a kérdés, tényleg: hogy mib?l...

S ez a mib?l, ez a fétis. S ehhez muszáj valahogyan viszonyulni. Ehhez a mérhetetlen frusztrációhoz. Mély és átláthatatlan sikertelenséghez. Redves, barlangi kilátástalansághoz. Az istenverte, átkozott ostobasághoz. A biliárdgolyó tömeg? és simaságú agyak lefegyverz? primitívségéhez. A tökéletes és ájult gondolattalansághoz. A múlttalansághoz és jöv?tlenséghez. Amib?l következ?en nem marad más, csak a pillanat...

A Carpe diem...

Istenem, hajdan Horatius arisztokratikus el?kel?sége volt ez, ez a Carpe diem. Horatiusé, akit aztán majd a mi el?kel? s elvonuló Berzsenyink élesztget Niklán.

A mai Carpe diem a trágyafergek öröme. S Horatiusból mára leginkább ez maradt: „Odi profanum vulgus!”

Bizony, bizony! Már Babitsunkat is majd' kiközösítették emiatt. Pedig az ? elefántcsonttornyának tövében még valami élhet? élet hullámozott. Hitekkel és tabukkal. Örökérvény? igazságokkal. Múlttal és jöv?vel. Átlátható és átélhet? társadalmi hierarchiával. Nemzeti öntudattal.

A sok-sok igazságtalanság és szörny?ség között, mögött, alatt és felett volt akkor valami élhet? élet, igenis volt.

S mára elt?nt. Odalett.

Megette, felzabálta a „haladás”. A mindenben kételkedés, a hit lerombolása, a tabuk ledöntése, az örök kételkedés, a liberalizmus. Ma már a „nemzeti nyomor” ölni akar. S ismét ideológiát barkácsol magának.

Amikor a kilátástalanság felsikolt, még van remény.

Amikor úgy dönt, hogy ? semmir?l sem tehet, és elégtételt vesz, akkor közel a vég.

Akkor jön el Olaszliszka. Veszprém. A síófoki cigánymenet. Akkor verik tanárainkat az iskolában. Kosztolányi Aranyasszonyában még csak a bármi áron feltörekv?, lelketlen, parazita idegenség mert kezét emelni a Tanár úrra, akit védett a korszellem. Ma már az öntudatra ébredt lumpenproli üt. Bárhol, bárkit, bármikor. Tanárt, ment?st, orvost, gyereket. És minden ilyen ütés és ölés mögött ott áll egy „jogvéd?”, aki megmagyarázza. Aki kiállítja a menlevelet.

Ha cigány üt vagy öl, a liberális „jogvéd?k” írják a felmentést, mert ?k ezen keresztül a kort védik. A korszellemet.

Ha magyar üt vagy öl, akkor a kor és korszellem engesztelhetetlen ellenségei emelik fel szavukat. Akkor jönnek a „veszettek”, és így beszélnek: „Siralmas, hogy hazánk sanyarú sorsát ismerve, még mindig vannak a szurkolóink között olyan barmok, akik nem tudják, hogy kik az ellenségeink, kik ellen kellene emberkedni. Nem a verekedéssel van bajunk, egy sportszer? egy az egy elleni bunyó edzi a testet, er?síti a jellemet, ahogy Dobó Istvánék is balhéztak anno a különböző? vásárookban. De 15-en egyre, késsel? Reméljük, hogy amennyiben a rend?rök nem tudják elkapni, akkor a zöldek huligánjainak tisztességesebbjei tanítják majd mőresre az elkövet?t.”

Micsoda siralmas, béget? és rémiszt? butaság ez. Tizenöt-húsz beteg és gyáva állat nekiesik egy kamasznak, megsúrnák, még nem lehet tudni, túléli-e, és ezeknek Dobó István jut eszükbe. S ha egyenként verték volna meg, akkor az nyilván rendben lenne. Ha egyenként vívnának késpárbajt, mert az egyik barom zöld, a másik meg lila, akkor nincsen semmi kifogásolható a dologban.

Ideológiát talált magának a szellemi-lelki nyomorúság. Nagyon nagy a baj...

Ideológiát talált magának, az élhetetlenségek és szörny?ségek mindkét szélér?l, és Horatius messze néz, s bizonybizony, már ? sem hiszi, hogy az „arany középben vagyon a boldogság”...

Nem hiszi, s alig-alig hiheti. Hihetné. Hiszen agyonverjük tanárainkat. Agyon a gyerekeinket. S a gyerekeink egymást. S ha ez nem elég, ha ez nem edzi eléggé a testet és a lelket, hát akkor megölik egymást inkább. Megölik, brutálisan, kegyetlenül, aztán vizekbe, stégek alá rejtik a tetemeiket, és mennek a kocsmába flipperezni. Aztán a pszichológus és a szociológus elemzi és megfejti, a „jogvéd?” meg ráüti vagy a kóser vagy a fajmagyar pecsétet.

A Babits on feln?tt, maradék középosztály pedig retteg és már régen nem is érti az egészszet. Csak érzi, hogy valami

iszonyat közeleg. S egyre rémültebben kapaszkodik Horatiusba és Babitsba: „Odi profanum vulgus!”

Vagyis hát: „Gy?löllek! Távolség, alacsony tömeg!”
Ez a rémületes igazság. Sajnos.

Bayer Zsolt, magyrhirlap.hu

Ajánló